

1 1 □ 1 □ Metallurgische Industrie

Veranderende gassamenstelling → 4

Walsen met gevoel → 6

De Routekaart → 8

Salzgitter: niet zomaar buizen → 10

Interview Maxime Verhagen → 12

With English Summary → 2

Summary

This issue of Dutch Metallurgical Industry contains five main articles, a foreword by the chairman, news items and an agenda.

Gas composition → 4

For decades the Netherlands has been blessed with a significant reserve of natural gas with a highly constant composition. However, for various reasons, the composition of that gas will soon change: while the composition of 'normal' G-gas will remain the same for at least the next 10 and maybe even 20 years, the composition of high caloric H-Gas, which is used by over 80 large industrial companies, will not. VNMI and other branch organizations are especially concerned on behalf of their members (several of whom are among those 80 companies), foreseeing the possible need to replace or adjust current machinery and installations, all of which will bear a significant financial cost. Consequently, VNMI and other parties have appealed to the government to provide some form of government compensation for these expenditures. The industry is not opposed to the changes, but does seek a reasonable period of transition.

A feel for rolling → 6

Hans Keuken has worked for brass producer Luvata since 1973. For some 30 of those 38 years, he has worked the rolling mill – a machine that, over the course of the last four decades, has changed almost beyond recognition. But it still fascinates Hans Keuken.

Rolling brass takes a certain intuition for the raw material and the fine-tuning of the machine. When things do not run as smoothly as desired, simply shutting down the machine is not an option, as this would bring the entire factory to a standstill. Keuken's expertise and experience makes him the man the company relies on to solve all the little problems – before they become large enough to interrupt the production process. It is a role in which he takes great pride – and rightly so.

Roadmap 2030 towards energy efficiency → 8

During the whole of 2010 VNMI and its members worked intensely on a "Road Map," the goal of which was to produce an improvement in energy efficiency of 50 percent in 2030 compared with 2005. Numerous plans and initiatives to achieve this goal were presented and debated in 2010. At a December meeting, the members met to discuss and evaluate the initiatives, in order that execution of the most promising plans could begin in 2011.

During the meeting it became clear that most of the members regard the Road Map as a valuable project. For most of them, it is crystal clear that sustainability is the most important challenge of the future, and energy efficiency can be an important contribution towards this goal. They are more than willing to take part in the effort.

Salzgitter → 10

In a profile on Salzgitter-Mannesmann Seamless Tubes in Helmond, managing director Heinrich Clören talks about his company, the products and the markets. Salzgitter specialises in cold drawn steel pipes for trade, the energy industry, the chemical industry, the automotive and machine and powerplant construction.

Within the Salzgitter Group, the Dutch plant occupies an independent position with a complete production line and its own commercial department. One of its great strengths according to Clören, is the flexibility of the Dutch company (as compared to other Salzgitter subsidiaries) – a quality particularly appreciated by Salzgitter's international customers. For the future, Clören foresees a continuing growth in the energy sector from which, he firmly believes, Salzgitter will profit.

Interview with minister Maxime Verhagen → 12

VNMI is proud to present an interview with Maxime Verhagen, Dutch Minister of Economic Affairs, Agriculture and Innovation.

One of the priorities of the current Dutch government is to offer opportunities to companies and entrepreneurs by presenting fewer, simpler, and more transparent rules and regulations than those currently in place. It is an approach Verhagen enthusiastically supports. In the words of the minister: "I want to kick the economy into higher gear by giving companies the room to do what they do best: doing business."

Verhagen is not blind to the worries of the Dutch industry, in which skilled workers, though in high demand, are these days difficult to find. Consequently, he is now working with the Ministry of Education to create policies that will close the gap between the limitations of the vocational education system and curricula, and the real demands of employers. The aim is to assist educational institutions and companies to work more closely in synchrony, with the government's facilitation and support.

All in all, the minister sees a healthy future for the Dutch industry, with the metallurgical industry playing an exemplary role.

Voorwoord

Na een pittige winterperiode is de lente vroeg van start gegaan en worden we behoorlijk verwend met wat zonuren. Deze weersomwenteling is nog niet helemaal symbolisch voor het verbeterend economisch klimaat, maar onze recente ledenenquête geeft toch duidelijk aan dat het aanhoudend beter gaat met het volume van de orderportefeuilles, maar ook dat de resultaten nog behoorlijk worden gedempt door gestegen kosten voor grondstoffen en energie. Het sentiment blijft wel aan de beterende hand en dat is goed nieuws na de desastreuze kredietcrisis.

Inmiddels hebben we op 15 april een goed bezochte voorjaars-ALV gehad - te gast bij Sapa Profiles Harderwijk - en daar zijn twee bestuursmutaties goedgekeurd: Truus Valkering, lid van het bestuur en voorzitter van de werkgroep Milieu, wordt opgevolgd door Eric van der Oest, Manager Public Affairs bij Tata Steel Nederland; Jan Jacob Plomp, lid van het bestuur, wordt opgevolgd door Theo Bernaards, financieel directeur van Nedstaal. Van beide oud-bestuursleden zal op de ALV in oktober op passende wijze afscheid worden genomen.

In de zomer van 2011 zal het Routekaartproject Energie-efficiency worden afgesloten, een intensief traject met grote betrokkenheid van de leden. In dit magazine een artikel over de goedbezochte evaluatiebijeenkomst in december 2010.

De VNMI en AVNeG hebben dit project gezamenlijk uitgevoerd en concluderen dat zij mogelijkheden zien om het energiegebruik tot 2030 met zo'n 50 procent te reduceren, een geweldige invulling van een van de voorwaarden in ons MJA- en MEE-convenant. De basismetalaalindustrie is de eerste bedrijfssector in Nederland die met zo'n routekaart komt. Dit feit zal zeker bijdragen aan het constructieve imago dat we als basismetalaal-industrie willen uitdragen.

Een en ander komt ook terug in het interview dat VNMI Magazine mocht hebben met minister Verhagen van EL&I.

De SBM is eind 2010 opgeheven en opgegaan in de WG Milieu van de VNMI. Veel dank is verschuldigd aan allen die de SBM tot een succes hebben gemaakt. Vanuit de VNMI willen we een regulier strategisch milieuoverleg met de meest betrokken ministeries van EL&I en I&M voortzetten en in april en mei zijn daartoe stappen gezet.

Tot slot wil ik op deze plaats graag nog eens wijzen op de VNMI-website en de digitale nieuwsbrief, waar u vele actualiteiten kunt vinden die onze sector aangaan.

Veel initiatieven over een breed front derhalve, en ik wens u allen veel succes met de daadwerkelijke uitvoering ervan!

Wim Hamers
Voorzitter VNMI

Veranderende gassamenstelling blijft niet zonder gevolgen

In Nederland is het gas uit Slochteren al enkele decennia lang de standaard, een gas met een laag calorische waarde (G-gas) en van een zeer constante samenstelling. Voor ongeveer tachtig industriële eindgebruikers kent Nederland een apart transportsysteem voor hoog calorisch gas (H-gas). H-gas wordt geconverteerd zodat het op Slochteren-gas lijkt. Zowel de particuliere als de industriële markt is geheel op de huidige gassamenstelling ingesteld.

De samenstelling van het Nederlandse aardgas gaat echter veranderen. De vraag is op welke termijn dat gaat gebeuren. In de oorspronkelijke plannen van de overheid zou al halverwege 2011 voor het eerst anders samengesteld gas door de leidingen stromen.

Tevreden gebruikers

Waarom verandert de samenstelling eigenlijk als alle gebruikers zo tevreden zijn met de huidige situatie? Raakt het gas uit Slochteren sneller op dan verwacht? Deze laatste overweging is niet de reden voor de snelle omschakeling. Natuurlijk zal Slochteren ooit uitgeput raken, maar dat probleem is nog niet urgent. De veranderende gassamenstelling

heeft andere oorzaken, zoals het aanwenden van nieuwe gasbronnen, de import van gas uit Rusland en Noorwegen, het toenemende gebruik van biogas, de import van LNG en, op termijn, het uitputten van Slochteren. Daarnaast wil Nederland een gasrotonde voor Noordwest-Europa zijn en ook dat betekent dat er meerdere soorten gas Nederland binnenkomen.

In het najaar van 2009 hebben de netbeheerders een aantal marktpartijen geïnformeerd over de te verwachten verandering van de gassamenstelling. Gebruikers, waaronder FME, alsmede fabrikanten en leveranciers van gastoe-passingen, hebben toen aangegeven dat naar hun verwachting dit gas dusdanig van de huidige standaard zal afwijken, dat de distributie niet veilig en doelmatig zou kunnen worden aangepast, althans niet op korte termijn.

In reactie op deze bezorgde geluiden heeft het ministerie van Economische Zaken (tegenwoordig Economische Zaken, Landbouw en Innovatie, E L & I) toen besloten nader onderzoek te laten verrichten door KEMA en KIWA. Na enige vertraging is het rapport "Gas-

De komende jaren zal de gassamenstelling in Nederland door verschillende oorzaken gaan veranderen. De VNMI en andere brancheorganisaties zijn bang dat dit proces veel te snel gaat en vragen het ministerie om terughoudendheid. Hun bezorgdheid lijkt niet geheel aan dovemansoren gericht.

kwaliteit voor de toekomst” eind maart 2011 aan de Tweede Kamer aangeboden.

In de aanbiedingsbrief schrijft minister Verhagen dat hij ernaar streeft een zo breed mogelijk aanbod van verschillende gassen in de huidige infrastructuur te faciliteren. Uitgangspunt, zo schrijft de minister, “blijft dat bij het toelaten van ander gas er geen extra risico’s mogen zijn voor de veiligheid van burger en werknemer alsmede de leverings- en voorzieningszekerheid in Nederland afdoende geborgd zijn.” De minister merkt ook op dat Nederland de komende decennia afhankelijk zal blijven van fossiele brandstoffen en dat aardgas van de fossiele brandstoffen de schoonste en het meest flexibel inzetbaar is.

Transitieperiode

Voor de gebruikers van hoogcalorisch gas, en dus voor een aantal lidbedrijven van VNMI en FME, is vooral van belang dat de minister zegt dat “aanpassing bij de eindgebruikers strategisch de beste keuze is”. Tegelijkertijd lijkt de minister oog te hebben voor de zorgen van de eindgebruikers over de transitieperiode. Hij citeert namelijk het KEMA/KIWA-onderzoek dat de

aanbeveling doet dat “voor het H-gasnet een termijn van circa 5 jaar (in relatie tot de reguliere onderhoudscyclus) voor een veilige en kosteneffectieve ombouw van apparatuur nodig is”. Verder wil de minister “nauwkeurig en gedetailleerd” in beeld hebben welke gebruikers problemen met de nieuwe gassamenstelling hebben. Minister Verhagen geeft in zijn brief aan de Kamer wel aan het transitieproces te willen versnellen. Half 2011, waar eerder sprake van was, is in ieder geval van de baan, want met de netbeheerder zijn inmiddels afspraken gemaakt die lopen tot eind 2012. Al naar gelang de voortgang van het aanpassingsproces bij de gebruikers zal de minister jaarlijks bekijken of deze termijn verlengd kan worden tot eind 2014. Overigens wil dat niet zeggen dat er tot die tijd helemaal niets aan de gassamenstelling verandert; de veranderingen blijven echter binnen bepaalde marges en de eindgebruikers zullen steeds tijdig over die marges worden geïnformeerd.

Voor het laagcalorisch gas heeft de minister de transitietermijn, en dus de huidige gassamenstelling, overigens al weten te verlen-

gen tot 2021 en hij streeft zelfs naar een verlenging tot 2031.

Stappen

Van de eindgebruikers van H-gas verwacht de minister dat zij zelf op korte termijn stappen nemen om hun installaties aan te passen. De kosten van die aanpassing komen overigens voor rekening van de gebruikers zelf. De minister ziet geen juridische grondslag om hieraan een bijdrage te leveren. Volgens hem zullen de eindgebruikers de kosten indirect zeker terugverdienen, omdat de industrie zal profiteren van een lagere gasprijs doordat het gas afkomstig is uit meerdere bronnen. Daarnaast maakt de verlengde transitieperiode het volgens de minister mogelijk de aanpassingen te verrichten binnen de reguliere onderhoudscyclus. Als pleister op de wonde stelt de minister nog dat investeringen gedaan in 2011 nog versneld kunnen worden afgeschreven in het kader van de Crisis- en Herstelwet.

Waarom zouden eigenlijk de eindgebruikers zich moeten aanpassen, eerst de gebruikers van H-gas, maar later ook die van G-gas? Kunnen de leveranciers en de netbeheerders het gas niet converteren naar de

huidige standaard? Het KEMA/KIWA-rapport wijst erop dat de samenstelling van het Nederlandse gas uniek is in Europa en dat Nederland dreigt een ‘gaseiland’ te worden als de gassamenstelling dezelfde blijft. Daarmee wordt het moeilijk de gasrotonde van de grond te krijgen en dreigt het gas duurder te worden, doordat het uit minder bronnen zal komen en door de kosten van de conversie. De industriële gasgebruikers zijn zeker niet blind voor deze argumenten, maar zij blijven zich zorgen maken over de overgangstermijnen en de hoge kosten in geval van een te korte transitieperiode.

Het moge duidelijk zijn dat over deze kwestie het laatste woord nog niet is gesproken. Wel is duidelijk dat de minister bereid lijkt serieus naar de argumenten van de eindgebruikers en van zijn eigen adviseurs, KEMA en KIWA, te kijken. De bal ligt nu bij de Tweede Kamer. -----

Walsen met gevoel

Hans Keuken begon op z'n tweeëntwintigste, in mei 1973, bij Luvata. "Daarvoor – ik had de mavo gedaan – heb ik een paar andere banen gehad. Ik heb als kelner in het stationsrestaurant hier in Zutphen gewerkt, als verkoper bij herenmodezaak Hensen en een tijdlang als buitendienstmedewerker van Palthe, de stomerijketen. Ik kreeg toen het aanbod een eigen Palthenette te beginnen, maar iedereen die ik daarover sprak waarschuwde: met personeel te duur, zonder personeel te veel werk."

"Ik ben toen om me heen gaan kijken en hier bij Luvata was plaats voor een heftruckchauffeur. Ik had nog drie andere sollicitaties lopen, maar Luvata betaalde beter omdat je hier de ploegendienst in ging. De toenmalige personeelschef dacht echter niet dat heftruckchauffeur iets voor mij zou zijn, maar dat er ook wel andere functies waren. Vond ik prima. Ik ben toen begonnen bij de eindwals, controlewerk en allerlei

andere klusjes. Toen was dat heel anders dan nu, veel meer met de hand. Nu wordt er heel veel vacuüm getild, toen werden dingen met de hand overgegooid op een pallet. Dat is wel een duidelijke verbetering, kan ik ook uit eigen ervaring zeggen. Ik zat daar nog maar net toen ik een ongeluk kreeg, door een communicatiefoutje met degene met wie ik samenwerkte. Hand niet op tijd weggetrokken en pink eronder. Ik heb toen zes weken thuis gezeten. Het bovenste kootje van m'n pink buigt niet meer en hij is iets korter dan voorheen."

Voorrang

Inmiddels had Keuken bij de eindwals zo'n beetje alles gedaan, behalve het walsen zelf. "Eigenlijk vond ik toen al de vijfstandswals veel interessanter en ook de voorman zag het wel met mij zitten. Hij heeft mij er snel bij gehaald en dat vonden niet alle collega's even leuk, want ik kreeg overal

Iedere paar jaar een nieuwe baan, dat lijkt de nieuwe norm. Het kan ook anders.

Hans Keuken werkt inmiddels 38 jaar bij messingfabrikant Luvata in Zutphen, waarvan, met onderbrekingen, zo'n dertig jaar aan de vijfstandswals. Volgens hemzelf een groot voordeel, want "deze machine vraagt om gevoel".

voorrang. Maar ja, ik heb niets in het geniep gedaan en soms moet je gewoon aan jezelf denken.”

“De vijfstandswals is de afgelopen 35 jaar enorm veranderd, maar ik vind het nog steeds een interessante machine: een afloophaspel met vijf walswerken en dan een oploophaspel. Het materiaal gaat daar in een aantal steken doorheen, al naar gelang de vereiste dikte en specificaties. Vroeger was het nog echt stansen en ik was daar best goed in: veel maken, hard draaien en toch een hoge kwaliteit. Dat betekende ook dat we constant aan het controleren waren. Als er maar iets beschadigd was, werd meteen de wals verwisseld. In die tijd hadden we een centrifugale gieterij waarin per ring werd gedraaid; stikstof eromheen, gieten, draaien en dan had je een ring. Vier ringen werden aan elkaar gelast en als het opgehaspeld was, had je één band.”

“Nu verloopt het proces anders. We kopen nu schroot in, minder schoon dan het materiaal dat we vroeger gebruikten, en dat wordt niet langer centrifugaal gegoten. Het wordt gesmolten, getrild en dan wordt er direct een band van gemaakt. Dan gaat het door een bandgloeioven, één voor de dikkere maten en één voor de dunnere, en daarna komt het bij ons. Zelf heb ik in de jaren tachtig nog een jaar of vier bij de gloeiovens gezeten. Dat was in de tijd dat men vond dat iedereen allrounder moest worden. Probleem daarvan is dat niet iedereen geschikt is voor alle machines, dus toen dat beleid werd losgelaten, ben ik weer teruggegaan naar de vijfstandswals.”

Ervaring

Terug bij de vijfstandswals werd Keuken daar eerste man. “Als eerste man probeerde ik vooral vooruit te denken. Ik zorgde dat alles klaar stond, klom op de heftruck als dat nodig was. Alles om maar door te kunnen werken. Zo draai je productie. Ik ben nu geen eerste man meer. De voorman werd teamleider, de eerste man procesleider. Toen de procesleiders kwamen, nu zijn die ook al weer afgeschaft, kreeg iedereen die al eerste man was een gesprek. Dat was een jaar of zes, zeven geleden. Men vond mij blijkbaar niet goed genoeg, ondanks alle goede beoordelingen. Ik was toen best pissig, maar ja, zo lopen de dingen. Ik ben nu weer gewoon medewerker, wel heel ervaren natuurlijk. Ik heb ook nooit overwogen om weg te gaan, maar de eerste twee, drie jaar daarna was het niet altijd even leuk. Inmiddels maak ik er, zoals vanouds, weer het beste van.”

“De vijfstands vraagt om gevoel. Het gaat vooral om het draaien van de machine. We hebben sinds enige tijd een

nieuwe regeling, maar die blijkt nog niet helemaal gefinetuned. Als je dan moeilijk materiaal hebt en de machine loopt niet honderd procent, dan is dat lastig. Je kunt de vijfstands niet zo maar stilzetten, want we werken natuurlijk in lijn, dus als wij stilstaan, staat de hele lijn stil. Dus nu komt mijn ervaring wel van pas om het proces op gang te houden, totdat het proces weer helemaal gefinetuned is.”

Sjorren en duwen

Luvata heeft de afgelopen jaren met een flink aantal reorganisaties te maken gehad en dat zorgde volgens Keuken wel voor spanning op de werkvloer. Al gaat het inmiddels wel weer de goede kant op. “Er is sprake van geweest dat mensen er op hun tweeënzestigste mee zouden kunnen stoppen, maar dat lijkt weer van de baan. Dus ik ga er vanuit dat ik hier gewoon tot mijn vijftenzestigste zit. Ik hou dat wel vol. Je kunt het jezelf wel moeilijk maken, maar zoals ik altijd tegen collega's zeg: Ik heb hier altijd lol want er gebeuren hier elke dag wel domme dingen waar ik om moet lachen. Dat is wel de manier om de dag door te komen. Je kunt wel iedere dag met een pesthumeur naar je werk komen, en er zijn collega's die dat helaas ook doen, maar volgens mij duurt je dag dan alleen maar langer.”

38 jaar productiewerk heeft bij Keuken zijn sporen nagelaten. “In periodes dat we 2,8 millimeter draaien, ga je dat meteen merken. Dat is dikker en dus zwaarder dan de 1,5 millimeter die we meestal draaien. Je moet het materiaal knippen, in de schrootbak gooien. We wisselen zelf de walsen en als dat niet in één keer lukt, ga je lopen sjorren en duwen. Vooral de schouders hebben dan te lijden. Tegenwoordig draai ik ook geen nachtdiensten meer, dat werd gewoon te zwaar. In de CAO staat ook dat je na je vijfenvijftigste niet verplicht kunt worden nachtdiensten te draaien.”

Dat het langzaam weer beter gaat met Luvata is ook te merken aan de hernieuwde activiteit van de personeelsvereniging. “Tijdens de reorganisaties lag dat allemaal een beetje op z'n gat, maar nu worden er weer activiteiten georganiseerd; in september klootschieten en karting, daar ga ik zeker naar toe. Er zijn ook weer plannen voor een feestavond, de laatste was ter gelegenheid van het veertigjarig bestaan, vijf jaar geleden. Daarvoor had je om het jaar een feestavond en het andere jaar een ouwelullendag. Buiten het werk heb ik met een enkeling contact; je komt bij elkaar op de verjaardag, maar meer ook niet. Vroeger was dat wel meer, maar dat waren leeftijdgenoten en de meeste daarvan werken hier niet meer. Ja, ja, ik word oud.”

De Routekaart –

Veel lidbedrijven van AVNeG en VNMI, maar ook beide organisaties zelf, zijn in de afgelopen periode intensief bezig geweest met de Routekaart 2030 en daarbij stonden de volgende vragen centraal: hoe kunnen wij in 2030 een energie-efficiency van vijftig procent bereiken, hoe kunnen wij ook op andere terreinen duurzamer opereren en hoe kunnen we deze doelstellingen bereiken zonder aan concurrentiekracht in te boeten? 2010 was het jaar van de plannen, de komende jaren worden de jaren van uitvoering. De routekaartbijeenkomst in Houten in december 2010 was een prima gelegenheid om een brug te slaan van de plannen naar de uitvoering, het moment om te kijken wat het Routekaarttraject in 2010 heeft opgeleverd en hoe die plannen en initiatieven verder kunnen worden uitgewerkt.

Lange termijn

De dag werd geopend door Jos Severens, branchemanager van AVNeG, en Frank Buijs, directeur van VNMI. Severens wees op de succesvolle wisselwerking tussen de bedrijven en VNMI en AVNeG als brancheorganisaties. Door de crisis waren veel bedrijven vooral bezig het hoofd boven water te houden. Op zo'n moment zijn brancheorganisaties er om ook de lange termijn in het oog te houden. Het is dan ook een groot compliment aan de lidbedrijven dat zij, ondanks de moeilijke omstandigheden, de Routekaart zo enthousiast hebben omarmd, al was het niet voor alle bedrijven even makkelijk om de intensiteit van het traject vol te houden.

Frank Buijs benadrukte dat de afsluiting van het Routekaarttraject eigenlijk het begin is van de Routekaart. De resultaten van 2010 kunnen en mogen niet in een diepe la verdwijnen. Het gaat nu, en dat kan niet vaak genoeg worden benadrukt, om de uitvoering van de plannen. Zelf is VNMI bijvoorbeeld al in gesprek met het ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie (EL&I) over de uitvoering van de Routekaart. De overheid onderkent het belang van de Nederlandse maakindustrie, maar is ook gebonden aan internationale CO₂-doelstellingen. Beide komen samen in de Routekaart. Buijs is daarom niet bang dat de overheid het project op een gegeven moment zal laten vallen. Om de uitvoering van de Routekaart tot een succes te maken blijven inzet en betrokkenheid van de leden nodig.

Bij de bedrijven bleken er genoeg vragen te leven. Hoewel de meeste bedrijven doordrongen zijn van het algemene belang van duurzaamheid ontkomen zij niet aan het feit dat er ook cijfermatige doelstellingen zijn geformuleerd, al is het maar de vijftig procent energie-efficiency in 2030. De vraag is dan wie in de keten bepaalde energiebesparingen mag claimen. Zijn dat de ontwikkelaars of de eindproducenten? Veel bedrijven zijn actief in de automotive en een deel van hen zit al in een vroeg stadium aan tafel met de fabrikanten. Zij dragen bij aan lichtere en dus zuiniger auto's, zonder dat dat in hun eigen productieproces tot enorme energiebesparing leidt. Het is goed om over dit soort kwesties in gesprek te blijven, ook om zo de overheid te wijzen op het nut van een ketenbenadering.

Ambitieuus

Na deze inleiding was het woord aan Harry Houthuijsen, namens VNMI en AVNeG coördinator van het Routekaarttraject. Hij wees erop dat de Routekaart erg ambitieus is, vooral omdat er in de Nederlandse metaal al zoveel is gebeurd op het gebied van energie-efficiency. De centrale doelstelling van vijftig procent besparing komt dus op besparingen die in het verleden al zijn bereikt. Op veel terreinen is Nederland leading als het gaat om energie-efficiency. Het Hisarna-project van Tata is slechts een van de meest in het oog springende voorbeelden.

Evenals Buijs wees Houthuijsen op het belang van de keten. AVNeG en VNMI waren daar in het verleden niet zo goed in, maar dat had alles te maken met een misplaatst gebrek aan zelfvertrouwen. Beide organisaties beschouwden zich als te klein om een serieuze gesprekspartner te zijn. Die schroom lijken ze inmiddels van zich afgeworpen te hebben. De lidbedrijven realiseren zich dat zij een essentiële schakel zijn tussen grondstof en producent. Zonder hen zou de keten niet eens bestaan. In het kader van de Routekaart zijn er daarom zeer bewust bijeenkomsten georganiseerd met partners in de keten. Wat vragen die partners en welke bijdrage kunnen de lidbedrijven daaraan leveren?

Een van de grote uitdagingen waar de sector de komende tijd voor staat is het rendabel maken van duurzame energie.

In december 2010 vond in Houten de Routekaartdag plaats, bedoeld om de leden bij te praten over de belangrijkste bevindingen van het Routekaarttraject.

een inspirerend proces

Die uitdaging is des te groter omdat Nederland naar verwachting tot 2020 een netto energie-exporteur zal zijn. Het ligt daarom niet voor de hand dat de overheid hiervoor subsidie zal geven.

Innovatie

Om de doelstellingen in 2030 te halen is innovatie van het grootste belang. René Hartman adviseert bedrijven als het gaat om innovatie en het nadenken over de toekomst. Hij ging niet in op de Routekaart, maar probeerde te schetsen hoe bedrijven een innovatieve houding kunnen bereiken. Hij benadrukte dat innovatie veel meer is dan het ontwikkelen van nieuwe producten. Het gaat ook om samenwerking (de keten!), om nieuwe businessmodellen, om een nieuwe manier van denken en om combinaties van producten en diensten. Hij vroeg de aanwezigen kenmerken te noemen waar volgens hen werkelijke innovatie aan moet voldoen. Daar kwam een groot aantal reacties op: het moet een oplossing bieden voor een bestaand probleem; het is gebruiksvriendelijk, multifunctioneel en doelmatig; biedt nieuwe mogelijkheden; bedient een nieuwe markt; combineert bekende technieken en standaarden; het werpt conventies omver; het is aansprekend en spannend; en het is een resultaat van samenwerking.

Hieruit blijkt maar weer dat iedereen over de toekomst kan nadenken, want het gezonde verstand van de deelnemers vertoonde behoorlijk veel overeenkomsten met wat de denkers op dit gebied noemen: creativiteit, intuïtie en volharding; met als uitdagingen: ondernemerschap, een inspirerende toekomstvisie en samenwerking; te bereiken door: vrijelijk associëren, zaken ter discussie stellen, waarnemen, experimenteren en netwerken. Werkelijke innovatie is dus gebaseerd op logisch denken met een flinke dosis creativiteit. Innovatie zal nooit via een rechte lijn verlopen en dat is ook niet erg, zolang het einddoel maar duidelijk voor ogen wordt gehouden.

Concurrentiepositie

De laatste twee sprekers van het ochtendprogramma waren Carla Neefs en Franc van den Berg van BECO, het bureau dat de procesbegeleiding voor het traject verzorgde. Met de

aanwezigen keken zij naar de sterktes en zwaktes, de kansen en bedreigingen. De sector heeft heel veel kennis in huis, maar die blijft nog te veel binnenskamers. Er moet gezocht worden naar manieren om kennis te delen zonder de eigen concurrentiepositie in gevaar te brengen. Nu komt innovatie vaak moeilijk van de grond omdat veel benodigde kennis bij één bedrijf zit. Daarnaast is het zaak de kennis binnen de sector op peil te houden en over te dragen op nieuwe generaties. Buijs maakte daarbij de kanttekening dat op dit moment de lidbedrijven naar verhouding nog maar weinig stageplaatsen aanbieden.

“Werkelijke innovatie is gebaseerd op logisch denken met een flinke dosis creativiteit en zal nooit via een rechte lijn verlopen.”

De unieke kracht van de sector zou ook veel meer uitgedragen moeten worden. Die unieke kracht is tweeledig: de bijna volledige recyclebaarheid en de eigenschappen van metalen. Er zijn ook andere sterktes, maar die hebben veel andere sectoren ook en zijn dus niet echt onderscheidend. De kracht van metaal biedt ook extra kansen: het combineren van functies en het terugdringen van materiaalgebruik. Overigens levert de lange levensduur van metalen ook een bedreiging op: het belemmert de toepassing van innovaties.

Een punt van zorg is dat steeds meer Nederlandse bedrijven in buitenlandse handen komen. Deze zorg is niet ingegeven door eng nationalisme, maar door de praktische overweging dat lijnen daardoor langer worden waardoor de flexibiliteit dreigt af te nemen. De vermeende Nederlandse handelsgeest neemt niet weg dat Nederlandse bedrijven weinig Europees georiënteerd zijn en zo kansen laten liggen.

Overigens verschilden de meningen over bijna iedere constatering en werd benadrukt dat de situatie per bedrijf verschilt. Wel vonden alle deelnemers het buitengewoon waardevol om eens met elkaar over dit soort zaken van gedachten te wisselen. Een mooi uitgangspunt voor het afronden van de plannen uit de Routekaart.

Salzgitter,

Helmond is de thuisbasis van Salzgitter Mannesmann Seamless Tubes BV. Hoe het metaalbedrijf van de gebroeders Van Thiel zich ontwikkelde tot een internationaal opererende producent van koudgetrokken stalen precisiebuizen.

Managing director van Salzgitter in Helmond is Heinrich Clören. Hij geeft sinds 2003 leiding aan de vestiging in Helmond. "Ik ben zelf bijna 25 jaar geleden begonnen bij Mannesmannröhren-Werke. Toen Mannesmann in 2000 in handen kwam van Vodafone werd alles wat niets met mobiele telefonie te maken had, verkocht. Salzgitter werd de nieuwe eigenaar van Mannesmannröhren-Werke."

Pluspunten

Ook voor de fabriek in Helmond had de overname van Mannesmann door Vodafone grote gevolgen, zo vertelt Clören. "In 1872 begonnen de broers Hendrik en Martinus van Thiel hun metaalbedrijf in Helmond. In 1972 werd Mannesmannröhren-Werke voor 51 procent aandeelhouder van de buizenfabriek. Het bedrijf, dat in die periode werd opgedeeld, had kapitaal nodig om vanuit de binnenstad te verhuizen naar de huidige locatie. De buizenfabriek was voor Mannesmann interessant, omdat het bedrijf al warmgewals-

te buizen aan Van Thiel leverde, de basis voor de koudgetrokken buizen. Toen Salzgitter in 2000 eigenaar werd van Mannesmannröhren-Werke werden ook de resterende aandelen van de familie Van Thiel overgenomen."

Salzgitter heeft in Duitsland en Frankrijk ook fabrieken die koudgetrokken precisiebuizen maken, sommige met een veel grotere capaciteit. Toch staat de toekomst van Salzgitter in Helmond niet ter discussie, aldus Clören. "Deze fabriek heeft enkele belangrijke pluspunten. We zijn klein, buitengewoon flexibel, wereldwijd actief en zeer kosten-efficiënt, ook in vergelijking met andere Salzgitterdochters. Binnen de Salzgittergroep nemen wij een zelfstandige positie in. Wij doen rechtstreeks zaken met onze klanten en hebben de hele productielijn in eigen huis, van het maken van staal tot het eindproduct, onze precisiebuizen, alsmede de expeditie en sales. Zolang wij winst maken krijgen wij van het moederconcern alle ruimte."

niet zo maar buizen

Winstmarges

De buizen uit Helmond vinden hun weg naar drie soorten afnemers: de (vracht)auto-industrie, de machinebouw en -handel en de energiesector. Clören over de verschillende afzetmarkten. "Van onze capaciteit van 25.000 ton buizen per jaar gaat een kwart naar de auto-industrie, een kwart naar de machinebouw en de helft naar de energiesector. Die laatste sector is volgens ons de groeisector van de toekomst en ik verwacht dat die sector voor ons steeds belangrijker zal worden. Voor veel concurrenten is de automobielsector de belangrijkste afzetmarkt, maar grote orders uit die sector leggen vaak zo'n beslag op de totaalcapaciteit dat zij geen andere orders kunnen aannemen. Wij nemen vrijwel nooit orders van meer dan 1.000 ton aan. Wij hoeven vrijwel nooit nee te verkopen. Dat draagt bij aan onze flexibiliteit en stelt ons in staat vooral opdrachten aan te nemen met hoge winstmarges".

"In de auto-industrie is onze belangrijkste klant ZF Friedrichshafen, een belangrijke toeleverancier als het gaat om stuurinrichtingen en assen. Wij leveren buizen aan ZF-fabrieken over de hele wereld. Voor de machinebouw zitten onze belangrijkste klanten in Duitsland, maar we doen ook zaken in Italië, Zwitserland en de Scandinavische landen. Voor de energiesector, zoals gezegd onze belangrijkste afzetmarkt, leveren we over de hele wereld. In onze sector maken de vervoerskosten maar twee tot drie procent van de verkoopprijs uit."

Innoveren

Salzgitter maakt dus koudgetrokken precisiebuizen. Clören: "Onze warmgewalste buizen zijn de grondstof voor de koudgetrokken buizen. Wij kunnen buizen trekken tot op een nauwkeurigheid van honderdste millimeters. Binnen Europa zijn er ongeveer tien concurrenten en inmiddels proberen ook bedrijven uit landen als China en India zich een positie op deze markt te verwerven; zij willen niet volledig afhankelijk zijn van de warmgewalste buizen. Op dit moment lukt het hen nog niet om dezelfde kwaliteit te leveren en ook hebben ze vaak moeite om te werken volgens korte en zekere leveringstermijnen. Daarom willen sommige klanten alleen buizen uit West-Europa. Natuurlijk zal het de bedrijven uit

China en India op een gegeven moment wel lukken om dezelfde kwaliteit te leveren en daarom moeten wij blijven innoveren om hen een paar stappen voor te blijven."

"We zijn klein, buitengewoon flexibel, wereldwijd actief en zeer kostenefficiënt, ook in vergelijking met andere Salzgitterdochters."

Clören is ook voor de toekomst optimistisch. "Ik verwacht de komende jaren verdergaande groei in de energiesector en ik geloof absoluut in onze innovatiekracht. Doordat wij het hele fabricageproces in eigen huis hebben, kunnen wij in alle stadia met de klant meedenken. Wij leveren niet alleen uit de catalogus. Daarnaast heeft Salzgitter een zeer gerenomeerd onderzoeksinstituut, dat ons helpt bij de verdere ontwikkeling van onze producten."

Opleidingen

De economische crisis heeft Salzgitter in Helmond niet onberoerd gelaten, maar het bedrijf is volgens Clören versterkt uit de crisis gekomen. "Wij hebben onze kosten structureel omlaag gebracht en daarom hebben we zelfs in 2009 en 2010 winst gemaakt, hoewel de productie ongeveer vijftig procent lager was dan voor de crisis. Tijdens de crisis daalde het personeelsbestand van ongeveer 110 naar 80 man, inmiddels zijn dat er weer negentig."

"Het vinden van goed en gekwalificeerd personeel blijft voor de toekomst een punt van zorg. Veel van onze mensen zitten hier al twintig of dertig jaar, maar zij gaan de komende jaren wel met pensioen. Het is nu zaak nieuwe mensen te vinden, maar met een gigant als Philips in de regio is de spoeling dun als het gaat om goed opgeleid personeel. Wij zijn daarom begonnen om, in samenwerking met een ROC, zelf ons personeel op te leiden tot een MBO II-niveau."

Salzgitter Mannesmann Seamless Tubes B.V.

Vestigingsplaats: Helmond

Onderdeel van Salzgitter Group

Productie: 25.000 ton koudgetrokken precisiebuizen per jaar

Personeel: 90 man (2011)

Minister Verhagen: “Zonder uw

Het nieuwe kabinet is een half jaar onderweg. EZ is nu EL&I. Tijd voor een (schriftelijk) interview met minister Maxime Verhagen.

Wat doet u concreet om sectoren als de Nederlandse metallurgische industrie te ondersteunen?

“Ik wil de economie in een hogere versnelling krijgen door ondernemers meer ruimte te geven om te doen waar ze goed in zijn: ondernemen. Dat doen we door de regeldruk te verlagen. Zo komt er bijvoorbeeld een inspectievakantie, maar ook een eenvoudiger loonstrookje. Verder komt er meer belastingaftrek voor innovatieve bedrijven en komt er een innovatiefonds met durfkapitaal om innovatie te stimuleren. Daar profiteren alle bedrijven van en vooral ook bedrijven in de metallurgische industrie die vaak te maken hebben met veel regelgeving en waarvoor innovatie essentieel is bijvoorbeeld om het productieproces zuiniger en slimmer te organiseren. Of om efficiënter met materiaal om te gaan. Veel mensen weten het volgens mij niet, maar zonder uw branche zouden we nergens zijn in Nederland. Overal zijn metalen en slimme toepassingen voor nodig. Van de nieuwste windmolens tot ons blikje cola.”

Hoe staat het met het terugdringen van bureaucratie en lastendruk?

“Een van de eerste dingen die we hebben gezegd bij de start van dit kabinet is dat ondernemers weer moeten kunnen ondernemen. Daarom wil ik de regeldruk voor bedrijven fors verlagen. In 2012 moet de lastendruk tien procent lager liggen. In de jaren daarna komt daar nog eens vijf procent per jaar bij. Dat doen we bijvoorbeeld door het loonstrookje te vereenvoudigen en vergunningen sneller te verlenen. Als een bedrijf heeft bewezen zijn zaakjes goed op orde te hebben, komt er minder vaak een inspecteur op bezoek. Verder gaan we het aantal statistische uitvragen van het CBS flink verminderen. Allemaal maatregelen waar uw branche van profiteert net als alle andere ondernemers in Nederland. Ik sta daarbij altijd open voor suggesties ook uit uw sector, want vaak is er nog veel mogelijk waar we nu nog geen weet van hebben.”

Speelt de Nederlandse maakindustrie een rol in handelsmissies?

“Absoluut. Via de verschillende brancheorganisaties (bijvoorbeeld Metaalunie en FME) worden aanstaande handelsmissies onder de aandacht gebracht. De maakindustrie krijgt volop de mogelijkheid om deel te nemen aan

missies om zo potentiële afnemers te ontmoeten. Met name het midden- en kleinbedrijf maakt daar ook goed gebruik van. Wat mij betreft staan onze ambassades en consulaten van de handelsattaché tot de ambassadeur in dienst van Nederlandse bedrijven. En dat geldt ook voor de Nederlandse maakindustrie.”

Is de Nederlandse overheid alert als het gaat om oneigenlijke concurrentie of verkapte staatssteun door andere landen?

“Van economische diplomatie heb ik een centraal punt gemaakt in het regeerakkoord. We kunnen op dat vlak meer doen voor onze bedrijven. Als ik op bezoek ben in een land en ik kan onze bedrijven helpen bij eventuele geschillen met de lokale overheid dan is me dat veel waard en ook mijn rol.”

“Wij hebben bij het ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie ook het Meldpunt Handelsbelemmeringen opgericht, vroeger bekend onder de naam ‘Crashteam Oneerlijke concurrentie’. Het Meldpunt analyseert en behandelt gevallen van oneerlijke concurrentie waar Nederlandse bedrijven in het buitenland mee te maken hebben. Door economische diplomatie via ambassades en consulaten of zelfs via bewindslieden zorgt dit team, waar mogelijk, voor een aanvaardbare oplossing.”

In interviews met bedrijven uit de sector wordt regelmatig de zorg uitgesproken dat Nederland graag het beste jongetje uit de Europese klas wil zijn en dat dit nog wel eens resulteert in een “kop” op de Europese regelgeving. Daar waar andere Europese landen de voor hen meest gunstige interpretatie opzoeken, hebben Nederlandse bedrijven soms het gevoel dat Nederland meteen voor de meest rigide interpretatie kiest. Herkent de minister zich in dat beeld?

“Ik wil die nationale koppen zo veel mogelijk wegnemen. Hebben we als kabinet ook afgesproken in het regeerakkoord. We hebben het bijvoorbeeld ook al gedaan bij de doelstelling voor de uitstoot van CO₂. Er wordt nog gekeken naar het wegnemen van eventuele koppen op Europese natuurregeling. Bij nieuwe regelgeving of de vertaling van Europese regelgeving zorgen we er voor dat er voortaan gewoon geen nationale koppen meer op Europese regels worden gezet.”

branche is Nederland nergens”

“Wij horen graag waar mogelijk sprake is van een specifieke Nederlandse top op Europese regelgeving of onterechte regels in het algemeen. Wij kunnen daar dan indien nodig met de betreffende instantie in discussie te gaan. Uiteraard heeft elk land specifieke kenmerken, die soms aanpassingen noodzakelijk maken. Maar mijn uitgangspunt is dat er gewoon een gelijk speelveld komt voor het Nederlandse bedrijfsleven in Europa.”

In de beeldvorming worden zware metalen “eng” gevonden – de sector spreekt zelf van het “heavy metal syndrome”. Daarom wordt vanuit de milieuhoek, maar ook door (onwetende?) regionale en lokale overheden regelmatig gepleit voor het vervangen van zware metalen door kunststoffen of andere alternatieven. De meeste zware metalen kunnen, in tegenstelling tot veel alternatieven, tot tegen de honderd procent worden gerecycled. Daarnaast zijn de emissies gedurende het gebruik meestal verwaarloosbaar en in veel gevallen niet hoger dan de natuurlijke achtergrondniveaus. Toch worden deze emissies als argument gebruikt om het gebruik van zware metalen tegen te gaan. Hoe ziet u deze discussie?

“In het verleden is de regelgeving zeker doorgeschoten. Vanuit het ministerie van EL&I is destijds contact opgenomen met het voormalige ministerie van VROM. Onderzoeken naar de vermeende schadelijkheid van zware metalen werden door sommige partijen nogal eenzijdig uitgelegd en gemeenten trokken daaruit soms onterechte conclusies. Waar de schadelijkheid van lood aanwezig is, wordt dit op relatief beperkte schaal toegepast. Terecht wordt lood niet meer toegepast in buizen voor de waterleiding. Koper en zink zijn relatief minder milieuschadelijk. Wanneer die metalen moeten worden gecoat of vervangen door alternatieven, dan is de vraag of dit echte milieuwinst oplevert. Gelukkig is de Nederlandse regelgeving nu in lijn gebracht met de Europese regelgeving.”

Nog een hoofdpijndossier voor sommige bedrijven is het ontbreken van voldoende gekwalificeerd personeel. Sommige sectoren denken aan het opzetten van eigen opleidingen, terwijl ze dat primair een overheidstaak vinden. Zou EL&I niet veel meer betrokken moeten zijn bij het curriculum voor het beroepsonderwijs?

“Ik herken volledig wat u zegt. Eén van de belangrijkste voorwaarden voor een goed ondernemingsklimaat is immers de beschikbaarheid van een goed opgeleide beroeps-

bevolking. Een goede aansluiting van het onderwijs op de vraag van het bedrijfsleven is volgens mij cruciaal. We stimuleren daarom onderwijsinstellingen om zich meer van elkaar te onderscheiden en een gedifferentieerd en sterk onderwijsaanbod aan te bieden. De verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven daarbij is dat men zich goed organiseert en duidelijk formuleert wat de behoefte nou precies is, want dat gaat ook niet altijd goed. Onderwijsinstellingen kunnen zich vervolgens specialiseren en profileren op de thema’s die door het bedrijfsleven worden aangedragen.

Een goed voorbeeld hiervan zijn de Centres of Expertise voor het Hoger onderwijs en Centra voor Innovatief Vakmanschap voor het MBO op het gebied van water, agro, chemie en automotive. Ook vanuit de negen door mij ingestelde topteams hoop ik suggesties te krijgen de komende tijd om iets te doen aan het dreigende tekort aan gekwalificeerd personeel.”

Lang werd gedacht dat de (maak)industrie voor Nederland een aflopende zaak was, zeker na het verdwijnen van de textiel en van de grote scheepswerven. Nu zien we dat de maakindustrie in veel kwalitatief hoogwaardige sectoren een belangrijke rol speelt. Ziet u de maakindustrie als een van de fundamenten onder de Nederlandse economie en wat is uw beleid om dat concreet te bevorderen?

“De Nederlandse maakindustrie is van bijzonder groot belang voor onze economie. Tal van uw leden zoals Tata Steel laten dit dag in dag uit zien en zijn erg innovatief. Veel mensen zien dat over het hoofd volgens mij. Een klein voorbeeld: de industrie in Nederland exporteert circa zestig procent van de omzet en heeft daarmee in belangrijke mate bijgedragen aan het economisch herstel van de crisis. De industrie is met de bijdrage aan onze export en de groei van productiviteit simpelweg een belangrijke motor van onze economie. De Nederlandse scheepswerven bijvoorbeeld hebben zich de afgelopen decennia sterk gespecialiseerd en zijn wereldwijd toonaangevend in niches. Nederland is bijvoorbeeld marktleider op het gebied van baggerschepen, maar ook op het gebied van werkschepen voor de offshore en de bouw van luxe jachten. Ook bedrijven als ASML, Nucletron, Philips Healthcare, Stork, Thales en Aalberts Industries laten dag in dag uit zien dat de maakindustrie in Nederland springlevend is.

Met het nieuwe bedrijfslevenbeleid van het kabinet wil de overheid samen met bedrijven en wetenschappers de Nederlandse sectoren aan de wereldtop houden of brengen. Ik ben ook buitengewoon blij hoe we samenwerken met veel van uw leden. Zie hoe Tata bijvoorbeeld met onze en Europese steun bezig is om minder energie te gebruiken. Ik kan daar alleen maar trots op zijn.”

Lundqvist en VNMI praten over innovatiebeleid

Op dinsdag 3 mei vond een gesprek plaats tussen de VNMI en de heer Amandus Lundqvist, EL&I-adviseur inzake het innovatiebeleid voor het Nederlandse topgebied Hightech Materialen & Systemen.

De VNMI heeft benadrukt dat de basismetaleen en de maakindustrie onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, met een belangrijke positie voor de Nederlandse basismetaleenindustrie in de toelevering aan de Noordwest-Europese (hightech) maakindustrie.

Daarnaast vroeg VNMI aandacht voor de kennisontwikkeling in Nederland, niet alleen voor R&D-investeringen, maar ook voor behoud van goed geschoold technisch personeel. Het materiaalonderzoek van topinstituut MZI moet behouden blijven, net als het onderwijs en onderzoek op TU-, HBO- en MBO-niveau.

Tot slot heeft de VNMI aangegeven dat het vestigingsklimaat in Nederland voor basismetaleenbedrijven voor een belangrijk deel afhankelijk is van innovatie in de topgebieden. Nederland moet dus een stabiel industrieland willen zijn, met, als het gaat om de omringende landen, een gelijk speelveld wat betreft emissiewetgeving en het stimuleren van innovatie en R&D.

Lundqvist kon zich goed vinden in deze prioriteiten. De positie van MZI en de versterking van het materiaalonderzoek en -onderwijs staat wat hem betreft niet ter discussie. Bovendien vond hij ook dat de emissiewetgeving de positie van de Nederlandse industrie niet mag verslechteren ten opzichte van andere Europese landen.

De presentatie is beschikbaar via de website www.vnmi.nl.

Voorjaarsvergadering VNMI groot succes

De algemene ledenvergadering van de VNMI in april vond plaats bij Sapa Aluminium in Harderwijk. Mede gelet op de zeer hoge opkomst was de vergadering een groot succes.

Gastheer was Oscar Göbel, total quality manager van Sapa Aluminium. Voorafgaand aan de ledenvergadering leidden hij en zijn team belangstellenden langs de activiteiten van Sapa in Harderwijk.

Vervolgens was het woord aan David Kemps van de sector advisory ABN-AMRO. Hij maakte duidelijk dat het noodzakelijk is dat basismetaleenbedrijven opschuiven in de keten en gaan samenwerken met hun klanten. Dit om de marge op hun producten voor de langere termijn te vergroten.

Tijdens de besloten ledenvergadering werd met trots een tweetal nieuwe lidbedrijven geïntroduceerd, de firma's Welschen Metaal (vanaf 2011) en Wuppermann Staal (vanaf 2012). Met een aantal andere bedrijven loopt op dit moment nog een gesprek over een lidmaatschap van de VNMI.

Europese staalindustrie vecht nieuwe CO₂-normen aan

Eurofer neemt juridische stappen tegen de regels voor CO₂-uitstoot die de Europese Commissie oplegt aan de ijzer- en staalindustrie en wil een nietigverklaring, zo meldt de organisatie.

De normen voor de ijzer- en staalindustrie zijn "technisch niet haalbaar" en zullen investeringen in de branche ontmoedigen, aldus Eurofer.

Volgens Eurofer zorgen de regels voor vijf miljard euro extra kosten voor de ijzer- en staalindustrie in de Europese Unie in de periode 2013 tot 2020, naast alle milieukosten die al eerder aan de branche zijn opgelegd.

Bron: Eurofer, FD.nl

VNMI bezorgd over Europese effectbeoordelingen CO₂-reductie

In een brief aan het ministerie van Infrastructuur en Milieu uit de VNMI haar bezorgdheid over de "2050 Low Carbon Road Map" van de Europese Commissie en de voorgenomen aanscherping van de reductiedoelstellingen inzake broeikasgas. De effectbeoordelingen zijn volgens de VNMI gebaseerd op onjuiste aannames en dus geen goede basis voor nieuwe doelstellingen.

De VNMI noemt het onder meer betreurenswaardig dat de Commissie een gebrek aan kennis tentoonspreidt over de werking van de internationale grondstoffenmarkten. De effectbeoordelingen houden verder te weinig rekening met de dalende productie, nemen ten onrechte historische handelsstromen als uitgangspunt en negeren de kosten van indirecte emissies en de onzekerheid die het ETS-systeem veroorzaakt voor investeringen.

De VNMI dringt aan op een verbeterde analyse en wenst graag deel te nemen aan dit proces.

Divisie Luvata gaat naar Aurubis

Luvata en Aurubis AG hebben een overeenkomst getekend met betrekking tot de verkoop van Luvata's Rolled Products Divisie.

Deze divisie produceert in Zutphen onder meer plaat-, strip- en bandproducten van koper en koperlegeringen. De Aurubis Groep is de grootste koperproducent in Europa. De voorgenomen overname zal voorgelegd worden aan de mededingingsautoriteiten en wordt naar verwachting afgerond in augustus 2011.

Ministerie Infrastructuur en Milieu: bouwmetalen koper, lood en zink zijn toegestaan

Het ministerie van Infrastructuur en Milieu heeft bepaald dat gemeenten, provincies en waterschappen geen eisen kunnen stellen aan de gebruikelijke toepassingen van koper, lood en zink, waaronder vallen ondermeer zinken dakgoten, loodslabben, straatmeubilair en verzinkte geleiderail. Meer informatie is te vinden op de site van AgentschapNL.

De voorzitter van de Stichting Duurzaam Bouwmetaal, Hans van Nieuwkoop: "De producenten van koper, lood en zink alsmede de verzinkers zijn bijzonder verheugd over het standpunt van het ministerie. Daar bestond lange tijd onduidelijkheid over. De ene gemeente verbood, de andere stelde eisen en de volgende stond het gewoon toe. Deze mededeling geeft niet alleen 'andere' overheden maar ook leveranciers, architecten en consumenten de noodzakelijke duidelijkheid. Wij zijn er van overtuigd dat bouwmetalen passen in een waarlijk duurzame samenleving".

Nieuwe bestuursleden van de VNMI.

Theo Bernaards, financieel directeur bij Nedstaal te Alblasserdam, is tijdens de algemene ledenvergadering van de Vereniging Nederlandse Metallurgische Industrie (VNMI) gekozen als opvolger van Jan Jacob Plomp, afkomstig van FNSteel te Alblasserdam, die financieel directeur is geworden bij Damen Shipyards in Gorinchem.

Eric van der Oest, manager public affairs bij Tata Steel IJmuiden, is tijdens diezelfde vergadering verkozen tot voorzitter van de VNMI-werkgroep Milieu en vanuit die functie ook als bestuurslid van de VNMI ter opvolging van Truus Valkering, afkomstig van dezelfde firma, die directeur Europese Zaken is geworden van Tata Steel Europe in Brussel.

2011

1 juni	Kerngroep (agendacommissie) MEE	VNO-NCW, Den Haag
7-8 juni	EAA Safety workshop	Brussel, België
13-15 juni	World Aluminium Conference 2011	Barcelona, Spanje
16 juni	Health & Safety Netwerk	N.t.b.
28 juni – 2 juli	METEC	Düsseldorf, Duitsland
30 juni	Eurometaux Executive Committee	Brussel, België
13-15 juli	Aluminium China 2011	Shanghai, China
23 augustus	Commissie MEE	VNO-NCW, Den Haag
5-7 september	Eurosteel 2011	Timisoara, Roemenië
7 oktober	Algemene ledenvergadering VNMI	Nyrstar Budel
13-14 oktober	EAA Fall meetings	Zürich, Zwitserland
24-26 oktober	North American Steel Conference 2011	Chicago, VS
27 oktober	Eurometaux Executive Committee & General Assembly	N.t.b.
1 november	Platform MJA3	VNO-NCW, Den Haag
2 november	Commissie MEE	VNO-NCW, Den Haag
10-12 november	Aluminium India 2011	Mumbai, India
21 november	VNMI werkgroep Milieu	FME-CWM, Zoetermeer
29 november-1 december	Stainless Steel World Conference & Expo 2011	MECC, Maastricht
19 april 2012	Eurometaux Executive Committee	N.t.b.

VNMI

De Vereniging Nederlandse Metallurgische Industrie (VNMI) is de brancheorganisatie van Nederlandse producenten van ruwe metalen en metaallegeringen en halffabrikaten daarvan. Bij de VNMI zijn die bedrijven aangesloten die zich bezighouden met de productie van en/of eerste verwerking van 'metalen in primaire vorm'.

Postbus 190, 2700 AD Zoetermeer • **T** +31-(0)79 3531289 • **F** +31-(0)79 3531365 • **E** vnmi@fme.nl • **www.vnmi.nl**